

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יט.], (ב) [לקמן כח:]; (ג) [נדה לא: ע"ש]; (ד) [וימלא כה:]; (ה) [כריתות כב:]; (ו) [לקמן ל:]; (ז) כס"ה: שלשום; (ח) מהרי"ם וע"ש,

תורה אור השל"ם

1. וְיִשְׁחַט אֶת בֶּן הַבֶּקֶר לִפְנֵי יְיָ וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהַזִּנְיָה אֶת הָדָם וְיִרְקָיו אֶת הָדָם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּסְבִּי אֲשֶׁר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וּקְרָא א ה' וְחָטָא אַת הַבִּית בְּרַם הַצֹּפֹר וּבְמִסֵּי הַחַיִּים וּבִצְפֹר הַחַיִּים וּבְעֵץ הָאֶרֶץ וּבְאֹבֹב וּבִשְׂנֵי הַתּוֹרָעֹת: וּקְרָא יד בב 2. תַּחֲסֹאנִי בְּאֹבֹב וְאֶתְהַרֵּב תַּבְּסִינִי וּמִשְׁלַג אֲלִבָּי: תְּהִלִּים נא ט 3. בִּי יִדְחַךְ מִפְּנֵי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם וְהַחֲתִית מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאנֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְיָ לְךָ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ וְאִכְלָתָּ בִּשְׂעִירְךָ כֹּבֵל אֶתֶּן נִפְשָׁךְ:

דברים יב כא 4. וְיִשְׁחַט יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִפְנֵיךָ אֶת הָאֵיִרִךְ עֲלֶה רֶשֶׁת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְיָ אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לֵךְ אֶל תִּיבָא וְאֵל תַּחֲנוּן: דברים א כא 5. וְקִרְבוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנִּתְחַתִּים אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַפֶּדֶר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ:

ויקרא א ח 7. וְהִפְשִׁיט אֶת הָעֵלָה וְנָתַח אֶתָּהּ לַשְּׂתוּקִי:

ויקרא א ו 8. וְנָתַח אֹתוֹ לַנִּתְחָיו וְאֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת פָּדְרוֹ וְעֶרְכוֹ הַכֹּתֵן אֹתָם עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ:

ויקרא א יב

ג'יון הש"ס

נב' **אחד** בעוף. עיין לעיל דף כ"ז ע"ז מוס' ד"ה ואינו מבדיל: **שם** ששה חסות. עיין מנחת חיים סעודתין דף קי"ז ע"א ד"ה מאי דמתי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנין וכו' כדמצינן בנחמ"ד וחקריב הכהן את הכל לרבות זמר: (ב) תוס' ד"ה וכו' וכו' וקיימא השתא מילתא דרב כהנא:

רבינו גרשום

ושנים בבהמה לכתחלה לא. כלומר בתמימה עד כמה לשחוט ולזיל. איבעי תימא אאחד בעוף. כלומר [קאי] השוחט: ממקום ששח חטאו. כלומר לשון וישח אדם וגו': וקרא למאי אתא. כלומר ושחט את בן הבקר וכו': אימא מלבד שנועץ סבין (לו דמו) [כלב ותובו דם] הרבה: מקום ששח חטייו. כלומר שנועה חטאו דמתניתין מייחי לה מהכא וכו' מנין לרבות את הראש שכבר הותר כלומר (מתי) [כבר] הותר בשעת שחיטה קודם להפשיט העולה. ראשו ופדרו מה

ת"ל הא נפקא ליה מאת הראש ואת הפדר מיבעי ליה וכו':

השוחט פרק שני חולין

השוחט. שחיטתו כשרה. בגמרא פריך שנים צבהמה מאי לשון

דיעבד שיך ציה אלא כמה ישחוט וילך: **אחד** בעוף.

בגמרא [ע"ג] מני טעמא: **ורובו של אחד**. של כל אחד ואחד: **וורידין**.

חטי האור שמתלחין את הדם ובגמרא [לקמן דף כח:] מפרש דלעוף

קאי ומשום להוציא את הדם: **רוז**

אחד בעוף כו'. בגמרא [שם דף כט.)

פריך הא תנא ליה רישא: **גב'** **השוחט**. על כרחך דיעבד משמע הלך קשיא לן צ' צבהמה לכתחלה לא כגי דהכי צתמייה: **א אחד** בעוף.

קאי השוחט דלכתחלה אכריכו רצנן תרוייהו משום הרחקה לעצירה דלמא לא אתי למיעבד רובא דחד: **מן האור**. מן הגרון: **ששה**. שוכף: **חטאו**. הכשירוהו לאכילה וטהרהו. ליטנא אחרינא חטאו הוציא את דמו ונקחו. ולהאי ליטנא גרסינן חטאו לישנא דדכווי האו ולליטנא קמא גרסינן דלכשורי האו: **ואימא מונבו**. שכפוף תמיד: **ששה**. משמע כופף ולאזן כפוף מכלל שדרך הליכתו האו וזקף: **מאזנו**. שהוא כופפה כשהוא רוזא: **דס הנפש**. דהא נקדשים

כמיז ודס הנפש צעינן לזריקה דכתיב דמו צנפשו האו ואזי נתמיו לכס על המונח וגו' [ויקרא יז] דס שגפס יוצאה צו מכפרים: ה"ג וסו שהייה דרסה חלדה כו' ולא גרסינן **וליעטמין**: וקרא **למאי אתא**. כיון דהלכות שחיטה הלכה למשה מסיני הן: דלא לשוייה **גיסטרא**. שלא יחמוך כל המפרקת לשנים דהכי משמע חטאו הוצא את דמו וכו לא ולאידך ליטנא'ס הכשר אכילתו דהיינו הסיימין וכו לא. ליטנא אחרינא דלא לשוייה גיסטרא שלא ידרוס אע"ג דהלכות שחיטה הלכה למשה מסיני הס יס מהס שנתכצו כגון דרסה דמפקינן לקמן [ז:] מושחט אין ושחט אלא לשון ומשך וכי גמירי הלכתא אשארל ודרסה קרי גיסטרא כדתנן צתמינמין'ס) היה שחטו והסיו את הראש צצת אחת אלמל דרסה לשון המזת ראש צצת אחת קרי לה דהיינו גיסטרא מפני שהמולין ומציא אינו חומך אלא לפי דעתו וכשהוא רוזא מושך את ידיו אצל הדורס זה החומך כמו שחומכין מקל דק או דלעת או קפלוט שחומך צכח ומתמי להלן: **שז**. שדמו זז: **חטאו**. שצברו כלומר מכתחו: **מחוטמו**. שהוא זז לימה תמיד דהא דס בקרא לא כמיז: **לכו**. אס מתקע צו סכין האו זז דס הרצה: **דלא לשוייה גיסטרא**. ולא ידרוס דהכי משמע חטאו עד שזיז וכו לא אצל דורס אין צידו למנוע ולמשוך ידו. וצליטנא אחרינא כדפרישית חטאו עד מקום שהוא זז וכו לא. מר יליף מהאי קרא ומר יליף מהאי קרא: **ששה**. שמוציא קול: לשון מסייע להוציא קול ובצבורות (דף מ.) גמי לעינן מומין צבהמה תנן ושניטל רוב המדבר צלשנוט': **וטנא מייחי לה מהכא**.

אמוראי מייחי לה מקראי דלעיל או מגמרא כדאמרן אצל תנא דתורת כהנים [ויקרא פקד ו] מייחי לה מהכא: אין לי. שקריין נתחים: **אלא אוסן שישנס ככלל הפשטה**. כדכתיב והפשיט חטאו עד מקום שחטו וכו' וכו לא. מר יליף מהאי קרא ומר יליף מהאי קרא: **ששה**. שמוציא קול: לשון מסייע להוציא קול ובצבורות (דף מ.) גמי לעינן מומין צבהמה תנן ושניטל רוב המדבר צלשנוט': **וטנא מייחי לה מהכא**. אמוראי מייחי לה מקראי דלעיל או מגמרא כדאמרן אצל תנא דתורת כהנים [ויקרא פקד ו] מייחי לה מהכא: אין לי. שקריין נתחים: **אלא אוסן שישנס ככלל הפשטה**. כדכתיב והפשיט חטאו עד מקום שחטו וכו' וכו לא. מר יליף מהאי קרא ומר יליף מהאי קרא: **ששה**. שמוציא קול: לשון מסייע להוציא קול ובצבורות (דף מ.) גמי לעינן מומין צבהמה תנן ושניטל רוב המדבר צלשנוט': **וטנא מייחי לה מהכא**.

אמוראי מייחי לה מקראי דלעיל או מגמרא כדאמרן אצל תנא דתורת כהנים [ויקרא פקד ו] מייחי לה מהכא: אין לי. שקריין נתחים: **אלא אוסן שישנס ככלל הפשטה**. כדכתיב והפשיט חטאו עד מקום שחטו וכו' וכו לא. מר יליף מהאי קרא ומר יליף מהאי קרא: **ששה**. שמוציא קול: לשון מסייע להוציא קול ובצבורות (דף מ.) גמי לעינן מומין צבהמה תנן ושניטל רוב המדבר צלשנוט': **וטנא מייחי לה מהכא**.

אמוראי מייחי לה מקראי דלעיל או מגמרא כדאמרן אצל תנא דתורת כהנים [ויקרא פקד ו] מייחי לה מהכא: אין לי. שקריין נתחים: **אלא אוסן שישנס ככלל הפשטה**. כדכתיב והפשיט חטאו עד מקום שחטו וכו' וכו לא. מר יליף מהאי קרא ומר יליף מהאי קרא: **ששה**. שמוציא קול: לשון מסייע להוציא קול ובצבורות (דף מ.) גמי לעינן מומין צבהמה תנן ושניטל רוב המדבר צלשנוט': **וטנא מייחי לה מהכא**.

השוחט פרק שני חולין

השוחט. ר' יהודה אומר עד שישחוט את הוורידין. דוקא צעוף האיל ולולו כולו כאחד מוקי לה בגמרא וכרצי יהודה קיימא לן כדאמר צפ"ק דצרכות (דף פ:) הזהרו צוורידין כר' יהודה ונראה דדוקא לכתחלה קא"ר יהודה אצל אס ללאו דיעבד ולא נחתכו הוורידין שרי כדמוכח בגמרא דקאמר רב פפא רישא צחולין מהכא דקאמר ר' יהודה עד שישחוט את הוורידין

ופליגי רצנן עליה ואי אמרת צקדשים אמאי פליגי עליה האו ענמנו לדס האו צריך יזואי ר' יהודה צדיעבד נמי אסר דלמא לכתחלה מוודו רצנן אצל צדיעבד פליגי עליה לכך נראה דפשיטא ליה דרצי יהודה לא קאמר אלא לכתחלה והא דקאמר בתוספתא דרצי יהודה פוסל צעוף עד שישחוט את הושט ואת הוורידין לאו דוקא פוסל צדיעבד אלא כלומר אסור: **חצי** אחד בעוף. ה"ה חצי כל אחד ואנצ רוצ אחד נקט חצי אחד ומרישא גמי שמעי ליה דדוקא רוצ צעינן ולא נקטייה אלא אנצ צדעי למתמי אחד וחצי צבהמה אע"ג דהוי טפי מרוצ השנים צין הכל שחיטה פסולה: **שנים** בבהמה צבתחלה צא עד כמה צשחוט וציי"ה ואי יהודה משום וורידין אפילו ר' יהודה מודה צבהמה האיל ומנתמה אצב אצב כדלקמן (דף פח:) **ותן** שהייה דרסה וחצירה כו'. צכל הספרים גרסינן וליעטמין וצקונטרס הגיה וכו וקשה לפירושו דלי הש"ס קאמר לה ומסיק דקרא אתא דלא לשוייה גיסטרא וכן צסומן גצי קרא דוצצת מוקי לקרא דלא לשוייה גיסטרא למה לי מרי קראי להכי ועוד דמפרש דלא לשוייה גיסטרא שלא יחמוך האור עס הסיימין היכי משמע יז מושחט ועוד אמאי ס"ז שחמוך המפרקת אחר שחיטת הסיימין ונראה כגירסת הספרים דגרסי' וליעטמין ורצ כהנא קאמר לה י' שחיטה מן האורא גמי גמרא ולא מאזנו ולא מחוטמו אצל אכתי לא דיעינן מהיכן מתחיל אי מן העורף כמליקה או מזד הגרון צסימנים ולהכי אתא ושחט לומר ממקום ששח וקיימא יט) מילתא דרב כהנא דקאמר מנין לשחיטה מן האורא דהיינו גרון כדתנן לעיל (דף יט:) שכל האורא כשר לשחיטה ועל העורף כשר למליקה: **במנין צרבות** את הראש שכבר הותרו כו'. משמע דלא הוי צכלל ונתח אותה לנתחיה ומימה דצפ"ק (לעיל דף יא.) אמר אמאי מראשה של עולה דרחמנא אמר יז לנתחיה ולא נתחיה לנתחים ויש לומר דהדר ערציה וערכו צני אהרן הכהנים את הנתחים ואת הראש: **מדקאמר את הראש שכבר הותרו מבעל דשחיטה** מן הצואר. לא אתא האי תנא אלא למעוטי וצזו אצל אכתי לא דיעינן אי מן האורא אי מן העורף: **ופדר**

כו.

השוחט. ר' יהודה אומר עד שישחוט את הוורידין. דוקא צעוף האיל ולולו כולו כאחד מוקי לה בגמרא וכרצי יהודה קיימא לן כדאמר צפ"ק דצרכות (דף פ:) הזהרו צוורידין כר' יהודה ונראה דדוקא לכתחלה קא"ר יהודה אצל אס ללאו דיעבד ולא נחתכו הוורידין שרי כדמוכח בגמרא דקאמר רב פפא רישא צחולין מהכא דקאמר ר' יהודה עד שישחוט את הוורידין

ופליגי רצנן עליה ואי אמרת צקדשים אמאי פליגי עליה האו ענמנו לדס האו צריך יזואי ר' יהודה צדיעבד נמי אסר דלמא לכתחלה מוודו רצנן אצל צדיעבד פליגי עליה לכך נראה דפשיטא ליה דרצי יהודה לא קאמר אלא לכתחלה והא דקאמר בתוספתא דרצי יהודה פוסל צעוף עד שישחוט את הושט ואת הוורידין לאו דוקא פוסל צדיעבד אלא כלומר אסור: **חצי** אחד בעוף. ה"ה חצי כל אחד ואנצ רוצ אחד נקט חצי אחד ומרישא גמי שמעי ליה דדוקא רוצ צעינן ולא נקטייה אלא אנצ צדעי למתמי אחד וחצי צבהמה אע"ג דהוי טפי מרוצ השנים צין הכל שחיטה פסולה: **שנים** בבהמה צבתחלה צא עד כמה צשחוט וציי"ה ואי יהודה משום וורידין אפילו ר' יהודה מודה צבהמה האיל ומנתמה אצב אצב כדלקמן (דף פח:) **ותן** שהייה דרסה וחצירה כו'. צכל הספרים גרסינן וליעטמין וצקונטרס הגיה וכו וקשה לפירושו דלי הש"ס קאמר לה ומסיק דקרא אתא דלא לשוייה גיסטרא וכן צסומן גצי קרא דוצצת מוקי לקרא דלא לשוייה גיסטרא למה לי מרי קראי להכי ועוד דמפרש דלא לשוייה גיסטרא שלא יחמוך האור עס הסיימין היכי משמע יז מושחט ועוד אמאי ס"ז שחמוך המפרקת אחר שחיטת הסיימין ונראה כגירסת הספרים דגרסי' וליעטמין ורצ כהנא קאמר לה י' שחיטה מן האורא גמי גמרא ולא מאזנו ולא מחוטמו אצל אכתי לא דיעינן מהיכן מתחיל אי מן העורף כמליקה או מזד הגרון צסימנים ולהכי אתא ושחט לומר ממקום ששח וקיימא יט) מילתא דרב כהנא דקאמר מנין לשחיטה מן האורא דהיינו גרון כדתנן לעיל (דף יט:) שכל האורא כשר לשחיטה ועל העורף כשר למליקה: **במנין צרבות** את הראש שכבר הותרו כו'. משמע דלא הוי צכלל ונתח אותה לנתחיה ומימה דצפ"ק (לעיל דף יא.) אמר אמאי מראשה של עולה דרחמנא אמר יז לנתחיה ולא נתחיה לנתחים ויש לומר דהדר ערציה וערכו צני אהרן הכהנים את הנתחים ואת הראש: **מדקאמר את הראש שכבר הותרו מבעל דשחיטה** מן הצואר. לא אתא האי תנא אלא למעוטי וצזו אצל אכתי לא דיעינן אי מן האורא אי מן העורף: **ופדר**

ופליגי רצנן עליה ואי אמרת צקדשים אמאי פליגי עליה האו ענמנו לדס האו צריך יזואי ר' יהודה צדיעבד נמי אסר דלמא לכתחלה מוודו רצנן אצל צדיעבד פליגי עליה לכך נראה דפשיטא ליה דרצי יהודה לא קאמר אלא לכתחלה והא דקאמר בתוספתא דרצי יהודה פוסל צעוף עד שישחוט את הושט ואת הוורידין לאו דוקא פוסל צדיעבד אלא כלומר אסור: **חצי** אחד בעוף. ה"ה חצי כל אחד ואנצ רוצ אחד נקט חצי אחד ומרישא גמי שמעי ליה דדוקא רוצ צעינן ולא נקטייה אלא אנצ צדעי למתמי אחד וחצי צבהמה אע"ג דהוי טפי מרוצ השנים צין הכל שחיטה פסולה: **שנים** בבהמה צבתחלה צא עד כמה צשחוט וציי"ה ואי יהודה משום וורידין אפילו ר' יהודה מודה צבהמה האיל ומנתמה אצב אצב כדלקמן (דף פח:) **ותן** שהייה דרסה וחצירה כו'. צכל הספרים גרסינן וליעטמין וצקונטרס הגיה וכו וקשה לפירושו דלי הש"ס קאמר לה ומסיק דקרא אתא דלא לשוייה גיסטרא וכן צסומן גצי קרא דוצצת מוקי לקרא דלא לשוייה גיסטרא למה לי מרי קראי להכי ועוד דמפרש דלא לשוייה גיסטרא שלא יחמוך האור עס הסיימין היכי משמע יז מושחט ועוד אמאי ס"ז שחמוך המפרקת אחר שחיטת הסיימין ונראה כגירסת הספרים דגרסי' וליעטמין ורצ כהנא קאמר לה י' שחיטה מן האורא גמי גמרא ולא מאזנו ולא מחוטמו אצל אכתי לא דיעינן מהיכן מתחיל אי מן העורף כמליקה או מזד הגרון צסימנים ולהכי אתא ושחט לומר ממקום ששח וקיימא יט) מילתא דרב כהנא דקאמר מנין לשחיטה מן האורא דהיינו גרון כדתנן לעיל (דף יט:) שכל האורא כשר לשחיטה ועל העורף כשר למליקה: **במנין צרבות** את הראש שכבר הותרו כו'. משמע דלא הוי צכלל ונתח אותה לנתחיה ומימה דצפ"ק (לעיל דף יא.) אמר אמאי מראשה של עולה דרחמנא אמר יז לנתחיה ולא נתחיה לנתחים ויש לומר דהדר ערציה וערכו צני אהרן הכהנים את הנתחים ואת הראש: **מדקאמר את הראש שכבר הותרו מבעל דשחיטה** מן הצואר. לא אתא האי תנא אלא למעוטי וצזו אצל אכתי לא דיעינן אי מן האורא אי מן העורף: **ופדר**

ופליגי רצנן עליה ואי אמרת צקדשים אמאי פליגי עליה האו ענמנו לדס האו צריך יזואי ר' יהודה צדיעבד נמי אסר דלמא לכתחלה מוודו רצנן אצל צדיעבד פליגי עליה לכך נראה דפשיטא ליה דרצי יהודה לא קאמר אלא לכתחלה והא דקאמר בתוספתא דרצי יהודה פוסל צעוף עד שישחוט את הושט ואת הוורידין לאו דוקא פוסל צדיעבד אלא כלומר אסור: **חצי** אחד בעוף. ה"ה חצי כל אחד ואנצ רוצ אחד נקט חצי אחד ומרישא גמי שמעי ליה דדוקא רוצ צעינן ולא נקטייה אלא אנצ צדעי למתמי אחד וחצי צבהמה אע"ג דהוי טפי מרוצ השנים צין הכל שחיטה פסולה: **שנים** בבהמה צבתחלה צא עד כמה צשחוט וציי"ה ואי יהודה משום וורידין אפילו ר' יהודה מודה צבהמה האיל ומנתמה אצב אצב כדלקמן (דף פח:) **ותן** שהייה דרסה וחצירה כו'. צכל הספרים גרסינן וליעטמין וצקונטרס הגיה וכו וקשה לפירושו דלי הש"ס קאמר לה ומסיק דקרא אתא דלא לשוייה גיסטרא וכן צסומן גצי קרא דוצצת מוקי לקרא דלא לשוייה גיסטרא למה לי מרי קראי להכי ועוד דמפרש דלא לשוייה גיסטרא שלא יחמוך האור עס הסיימין היכי משמע יז מושחט ועוד אמאי ס"ז שחמוך המפרקת אחר שחיטת הסיימין ונראה כגירסת הספרים דגרסי' וליעטמין ורצ כהנא קאמר לה י' שחיטה מן האורא גמי גמרא ולא מאזנו ולא מחוטמו אצל אכתי לא דיעינן מהיכן מתחיל אי מן העורף כמליקה או מזד הגרון צסימנים ולהכי אתא ושחט לומר ממקום ששח וקיימא יט) מילתא דרב כהנא דקאמר מנין לשחיטה מן האורא דהיינו גרון כדתנן לעיל (דף יט:) שכל האורא כשר לשחיטה ועל העורף כשר למליקה: **במנין צרבות** את הראש שכבר הותרו כו'. משמע דלא הוי צכלל ונתח אותה לנתחיה ומימה דצפ"ק (לעיל דף יא.) אמר אמאי מראשה של עולה דרחמנא אמר יז לנתחיה ולא נתחיה לנתחים ויש לומר דהדר ערציה וערכו בני אהרן:

עין משפט נר מצוה

א א מיי" פ"א מהל' שחיטה הל"ט סמג עשין סג טושי"ע יו"ד ס' כה סעי' א:

ב ב טושי"ע יו"ד ס' כב סעיף א:

ג ג מיי" שם הל"י סמג שם טושי"ע יו"ד ס' כה סעיף ב:

ד ד מיי" שם הל"ט טושי"ע שם סעיף א:

ה ה מיי" שם הל"ה וע"ש סמג שם טושי"ע שם ס' כ סעי' א:

ו ו ז מיי" שם הל"ד טווי"ד ס' א:

ז ז מיי" פ"ו מהל' מעשה קרבנות הל"ה:

מוסף רש"י

ורובו של אחד כמורו. ואס לא שחט אלא רוצ הסיומן וילך לו כשרה (לעיל יט.). עד שישחוט את הוורידין. גידין ימיון האורא ומשמלא (הפרדס ענו קרע) כדי שילא כל הדס ולא אמר כן אלא צעוף האיל ולולו טלו כאחד (בדרכות ח.). ממקום שסח חטאו. פ"י נמקוס שמדבר טהרה (הפרדס ענו קכט).

שיטה מקובצת

[א] ואביעית אימא ארובו של א' כמורו. ג"ב ג"א כס"י ארוב שנים בבהמה: [ב] ואימא דקרע ואזיל עד דמטי לרס הנפש ותו: [ג] מנין לרבותא את הראש שכבר הותרו. ג"ב רש"י וכוהים דף לה ע"א: [ד] ששה משמע כופף ולא משמע כפוף (כופף) מכלל שבדרך הליכתו: [ו] ולאידך לישנא עשה לו הכשר באכילתו דהיינו: [ז] שהיה כבר הותרו בשחיטה קודם הפשטה: [ח] וחקרינס והטלפים יעלו בזמן שמחוברים שנאמר והקטיר הכהן את הכל וכו': [ט] ואי ר' יהודה בדיעבד גמי אסר דילמא לכתחלה מוודו רצנא אבל בדיעבד פליגי רבנן ואין לומר אפי' [בדיעבד] ס"ל שיש לפסול משום דלדס [הוא] צריך דהא בדיעבד אפי' בקדשים כשר ולא מצריך שיותוך כל השנים אפי' בדיעבד [אלא לכתחילה] מיהו צריך והא דקאמר ר' יהודה עד שישחוט את הושט ואת הוורידין בברייתא בגמ' לפי מאי דפרישית דר' יהודה איירי לכתחלה ה"פ שחט כבר קנה שהוא סימן ראשון עדיין צריך לכתחלה שישחוט גם את הושט ואת הוורידים ומיהו לפי מאי דהותר ס"י לסיועי מינה לרב אדא בר אבהו דאמר וושט ולא קנה הוי צריך [לפרש] עד שישחוט את הוושט בדיעבד ואת הוורידים לכתחילה לכך נראה דפשיטא ליה דר' יהודה וכו' ע"כ מצאתי בתוס' כ"י [ט] היכי משמע זה מושח' ועוד: [ז] חוטיה מן הצואר גמי גמרא ג"ב אמר אותה לנתחיה ולא נחתיה לנתחים וי"ל דהדר ערביה וערכו בני אהרן: